

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontfemen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

RELATIEF

toneelspel in vier bedrijven

door

Peter de Kemel

1880

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 2217

NE ROSSE ?! . . .

Komedie in vier bedrijven

door

Peter De Kemel

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1991

Nr. 1648

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan de auteur:

Peter de Kemel
Gaversesteenweg 234
9800 Deinze
Tel. 091-386.77.60

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraag waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar de auteur worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:
I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

cop. 1988 Toneelfonds J. Janssens/Peter de Kemel

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES.

5 Dames - 5 à 10 heren.

Amedee Tack	:	fabrieksarbeider
Ida	:	zijn echtgenote
Francine	:	zijn jongste dochter
Leo	:	haar man
Lydie	:	hun oudste dochter
Ivan	:	haar man
François	:	broer van Ida
Irma	:	de buurvrouw
Frans	:	haar man
	-	de facteur
	-	de melkboer
	-	de dokter
	-	de vroedvrouw
	-	werkmán
	-	E.H. Verpoest (priester)

DECOR.

Een niet al te moderne huiskamer van Ida en Amedee.
Het is daags voor kerstdag, kerstversiering is op verscheidene plaatsen zichtbaar.

De hoofdingang is achteraan midden en geeft rechtstreeks uit op straat.
Links van de deur is een trap met een viertal treden die naar de slaapkamer gaat.

Rechts van de ingang is een nis die naar de keuken, garage en toilet loopt.

Verder een eenvoudig, non-luxueus meubilair.

EERSTE BEDRIJF.

Ida en Amedee zitten aan tafel en zijn bezig het ontbijt te nuttigen.

IDA : En het gaat in een schoon wit kleedje gedoopt worden en 't zal in een bedje liggen met kant geborduurd en... en speciale luiers zal het dragen inplaats van pampers.

Zo'n kindje wordt niet alle dagen geboren zulle.. En...

AMEDEE : En, en...! En ik zou willen dat ge nu een beetje begint te zwijgen over die kleine.

Hij zal wel geboren worden zonder er over te zagen ook.

IDA : 't Zou toch beter zijn moestge wat meer meeleven met uw dochter, ze staat op het punt een wonderkind ter wereld te brengen.

AMEDEE : Wonderkind, wonderkind ! Als ik u voor de eerste keer zag dacht ik ook wat een wonderkind. Maar wat was ik mis.

IDA : Ik leef tenminste mee met ons Francinneke. Maar gij !

AMEDEE : 'k Leef ik daar ook met mee, maar gij leeft er zodanig met mee dat het juist is alsof ge zelf die kleine moet kopen.

IDA : Oh, dat gaat een schone dag worden, het gaat een kerstekindje worden. En ons Leootje, wat zal die gelukkig zijn.

FRANCINE : (op, voelt aan haar buik)

Oh, ik geloof dat het begint, moeder.

IDA : Liggen Francinneke, liggen. Kom maar mee naar boven, dat er niets verkeerd gaat.

FRANCINE : Jamaar, zo erg is het nog niet dat ik moet gaan liggen, zulle moeder.

IDA : Jamaar, toch, toch, kom maar mee naar boven.

Ik ben daar veel meer van op de hoogte dan gij, kom, kom.

(neemt haar mee naar boven)

AMEDEE : Zal mij dat hier 'n dag worden. En Ida is er bijna simpel van geworden. 'k Ben haast zeker dat ze die keine van ons Francientje op een verhoogske zal plaatsen. Maar één ding ben ik toch wel eens nieuwsgierig naar, dat is hoe dat Leo dat gedaan heeft. En wat voor een ras daaruit gaat voortkomen. Hij een sukkelaar, ons Francientje een rasechte Vlaamse, Ida 'n bemoeial en ikzelf een dom fabrieksarbeiderke.

(Leo op) Ha, ge zijt daar. En hoe voelt ge u nu ge vader gaat worden ? Gaat dat een beetje ?

LEO : 't Is precies of ik zelf die kleine ter wereld ga brengen, mijn buik, alles draait hier gelijk nooit tevoren.

AMEDEE : Ge weet nooit, ons Ida zegt immers dat het een wonderkind gaat worden. Maar, hebt ge al nekeer gepeinsd hoe ge het gaat noemen ? Of mogen we dat niet weten ?

IDA : (op) Ze moeten niet peinzen, dat heb ik allang uitgepeinsd. Dat meisje dat ons Francinneke gaat kopen dat gaat Idania heten en niet anders. Is 't niet waar Leo ?

LEO : Wel, als het een meisje is hadden we gedacht aan...

IDA : (laat hem niet uitspreken)
Idania, heel juist.

AMEDEE : En zijt ge zo zeker dat het een meisje zal zijn ? Ik wil een manneke en 't moet Amedeo heten. Is 't niet waar Leo ?

LEO : Wel, als het een manneke is hadden we gedacht aan...

AMEDEE : Amedeo.

IDA : Idania zal het worden en niet anders, Amedeo, dat komt hier niet binnen ! 'k Heb al genoeg met enen Amedee, laat staan van twee.
Nee, nee, Idania ! En daarmee uit !

AMEDEE : En ik peins toch dat het een manneke zal zijn.

IDA : Als het een manneke is dan... dan...

AMEDEE : Ja, zeg ne keer wat ge gaat doen als het een manneke is, hem terugzenden zeker ?

IDA : Wel hem... Oh ! Maar het zal geen manneke zijn ! Ik ben hier de baas in huis en ik zeg dat het een meisje moet zijn en daarmee uit !

AMEDEE : Wedden dat het een manneke zal zijn ?

IDA : Voor wat wilt ge wedden ? Zeg dat eerst eens, dat het wel de moeite waard is.

AMEDEE : Als het een manneke wordt, dan ben ik de baas in huis.

IDA : Hmm, ja, we wedden, want 'k ben toch zeker dat het een meisje zal zijn. (wedden)

'k Ga nog rap eens naar ons Francinneke kijken. (af)

AMEDEE : Ga ook maar eens kijken Leo en zeg aan Francientje dat het absoluut een manneke moet worden hé, of anders gaat ze nog meer de baas zijn dan nu.

En dat moeten we kost wat kost verhinderen.

LEO : 'k Zal dat doen voor u pa. (af)

IDA : (op) Eh zeg, zou ik niet beter de dokter bellen ?

AMEDEE : Voor wat moet gij de dokter bellen ? Ik zal haar direkt naar de kliniek voeren zie.

IDA : Ge weet dat ons Francinneke thuis wil bevallen. Gij met uw kliniek altijd !

AMEDEE : Thuis bevallen !!! 't Moet lukken dat het weer iets speciaals is, zeker weer een gedacht van u ? Wie wil er nu nog thuis bevallen ?

IDA : Tegenwoordig komt dat weer in trek en daarbij, bel de dokter maar op en die vroedvrouw van aan het station en zeg dat het voor alle minuten kan zijn.

AMEDEE : Ge gaat de die toch aan ons dochter niet laten prutsen zeker. 'k Zou niet graag hebben dat er iets verkeerd gaat.

IDA : Ge zoudt u daar beter allemaal niet mee moeien. Ze is heel bekwaam, ze doet het al twintig jaar.

AMEDEE : Ja, maar van de rest zullen we maar zwijgen.

IDA : Ge zoudt beter geheel zwijgen en ge weet wat ik gezegd heb, de dokter en de vroedvrouw verwittigen.

(af en terug op)

En nog iets, ge weet dat ik mijn broer François gevraagd heb om peetje te worden van die kleine van ons Francinneke.

AMEDEE : Uw broer ? En ge ligt er al vijftien jaar mee in ruzie.

IDA : Tien jaar !

AMEDEE : En nu gaat hij zo ineens peetje zijn.

IDA : 't Is de enige rijke in de familie en hij is niet getrouwd zodus, ge moet niet twijfelen zeker ! Ontvang hem een beetje goed hé, dat hij niet zegt wat 'n ongemanierde boer is dat.

(af en terug op)

En nog iets, ruim de tafel af tegen dat ze komen.

(af en terug op)

En stofzuig de mat eens. (af)

AMEDEE : 't Is te hopen dat het een manneke is, dat weet ik.

(naar telefoon) Hallo, ja dokter Pillaert, 't is hier met Amedee Tack, 't is voor die bevalling van mijn dochter Francine.

't Is om te zeggen dat het zover is.

Ge kent me niet ? Hoe is dat mogelijk ? Dat maakt dat gij Ida niet kent? Jaja, Ide de komére zoals ze in de parochie zeggen en uit de lage straat, jaja heel juist, heel juist.

AMEDEE : Jamaar, ge kent haar, ja, wie kent er mijn vrouw niet, nietwaar ?
Wablief ? Ge komt direct. Jaja goed, en zeg dokter, verwittig
jij die vroedvrouw van aan het station ? Oké, tot sebiet hé!
(legt hoornneer - ruimt tafel af en gaat met schotel af in de
keuken - zet radio aan)

IDA : (op) Zeg Amedee, hebt ge al... (bemerkt dat hij er niet is)
Waar zit die nu ? Dat gaat mij hier nogal een dagske worden.
(terug af)

AMEDEE : (op; hij draagt een schort, een rode snuitdoek met witte bollen
en heeft de stofzuiger bij zich. Hij begint te stofzuigen op
de maat van de muziek. De bel gaat, gaat nogmaals, maar Amedee
blijft onverschrokken verder stofzuigen. De deur gaat open
en François wordt zichtbaar)

FRANCOIS : Ons Ida ! (gaat naar Amedee toe, denkend dat het Ida is,
draait hem om en omhelst hem)
Ida, eindelijk achter tien lange jaren.

AMEDEE : (spartelt tegen)
Hei, hei, 't zal gaan zeker. Of peinst ge dat ik van een ander
soort ben misschien ?

FRANCOIS : Verdomme, 't zijt gij dan nog. Ik meende dat het ons Ida
was. Begint gij nu ook al het huishouden te doen ? Of is het
van moeten ?

AMEDEE : Ah, mijn schone broer.

FRANCOIS : Ah, oude grijsaard, hoe is 't ermee ? Nog altijd onder de
sloef van uw vrouw zo te zien.?

AMEDEE : Euh, pardon, maar tegen wie hebt ge het ?

FRANCOIS : Tegen u natuurlijk. Tegen wie peinst ge anders ?
Wacht, 'k heb nog wat mee. (gaat oude kakstoel halen)
'k Peinsde bij mezelf, moesten ze daar gene propere WC hebben.
Dat is uw Francinneke haar cadeau, de rest volgt later wel.
En 't zal een druppelke zijn, als het voor u om het even is.

AMEDEE : (totaal in de war)
Euh, natuurlijk, jaja, natuurlijk. Pardon dat ik u nog niet
gevraagd had wat ge moest hebben om te drinken.
(geeft hem een druppel)
Enne waar... ja... en hoe is 't nog met u ?

FRANCOIS : Beter dan met u zo te zien, 't is precies of ge mishandeld wordt. Ge zijt de helft verouderd en grijs dat ge geworden zijt.
(drinkt druppel in één teug leeg en bekijkt fles)
Oh, 't is maar van die goedkope, we gaan meer dan ene moeten drinken als 't zo zit.
(giet zichzelf nog een glas vol)
Ewel, drinkt gij niet ? Ge waart er vroeger nochtans niet bang van.

AMEDEE : Ik... nooit meer.

FRANCOIS : Ik altijd.

(schenkt weer in)

En zeg nekeer, hoe is 't met ons Ida, nog altijd zo'n baas ?
Of is ze met de jaren wat minder fel geworden ?

AMEDEE : Dat gaat nog. Allé, 't is te zeggen.

FRANCOIS : Ge moet u anders voor mij niet inhouden, zulle, ik ken ze ook. 'k Heb er nooit kunnen mee overeenkomen, zo 'n champetter. Maar, aan de andere kant ben ik blij dat ik peetje mag zijn van die kleine. Maar ja, wie had het anders moeten zijn ?
Langs uwe kant zijn het allemaal armoelijders. En die kleine moet toch 'n rijke peet hebben nietwaar ?
(er wordt gebeld)

AMEDEE : Ze gaan er hier toch geen processie van maken zeker ?
(gaat openen, een werkmán staat voor de deur)

WERKMAN : Dag meneer, is 't hier dat Ida Van Veelpraat woont ?

AMEDEE : Ja.

WERKMAN : 'k Ben hier met haar nieuwe salon. Waar mag ik hem plaatsen ?

AMEDEE : 'n Nieuwe salon ?

WERKMAN : Ja, omdat de kleine gemakkelijk zou zitten of zo iets zei ze.
Ik weet het feitelijk niet zo goed. Ze heeft alles geregeld met mijn baas. Waar mag ik hem zetten ?

AMEDEE : Ja, ewel, da, die andere...

WERKMAN : Die neem ik mee, dat is zo afgesproken.

AMEDEE : Wel, ge kunt misschien beginnen met die weg te doen. Dan zal er tenminste plaats zijn voor die andere.

WERKMAN : Moest er misschien iemand eens een handje willen toesteken ?

FRANCOIS : Zeker, vent, zeker.

(nemen canapé en verdwijnen)

Gaat ge u in 't nieuw steken ?

AMEDEE : 'k Peins van wel, ik weet het eigenlijk ook zo goed niet.
Van het huishouden weet ik niet veel af. Maar één ding dat
weet ik wel, dat het tijd wordt dat dat manneke te voorschijn
komt. Ida ! Ida !

(heren op met canapé)

IDA : (op) Oh, ze zijn daar met de nieuwe salon.
(laat zich erin vallen, terwijl ze hem nog vast hebben)
Oh, en zacht en soepel, 't is precies in het paradijs dat ge
zit. Maar ja, het moet ook wel nietwaar, 'n salon van 55.000 fr,
dat mag al 'n goeie zijn, nietwaar.
Eh, ge zit er waarachtig op uw gemak in.

AMEDEE : Waarvoor hadden we eigenlijk 'n nieuwe salon nodig ? Die
andere was toch nog goed genoeg ? Hij was maar een jaar of acht
nieuw.

IDA : Zo een oud versleten ding. 't Was meer dan nodig dat we ons 'n
nieuwe kochten. En daarbij, die kleine van ons Francientje moet
toch confortabel zitten zeker, zo'n wonderkind. En ge zoudt
dat in zo 'n oude versleten zetel laten zitten.

AMEDEE : Ge hebt misschien wel gelijk maar...

IDA : Maar, maar, ik in huis en gij in de garage hé !

WERKMAN : (is ondertussen met een éénzitje opgekomen)
Voilà zie, alles is afgeleverd madam, is het een beetje naar
jullie goesting ?

IDA : 'k Ga eens kijken. Ja, dat ziet er goed uit.

WERKMAN : En de baas heeft gevraagd of je het bewijs wil tekenen.
Kwestie dat ge morgen niet kunt bellen waar we blijven met
uw nieuwe salon.

IDA : Voor wie aanziet ge mij wel zeg ?
(de man geeft haar het bewijs, ze neemt een stylo uit zijn
pijpszak en tekent het bewijs)
Voilà zie, als dat volstaat voor u ?

WERKMAN : Dat is dan ook weeral geregeld zie. Hopelijk hebt ge er
veel succes mee, hé.

IDA : 't Is eigenlijk meer voor mijn kleinkind dat we hem gekocht
hebben. Een druppelke ? Of hebt ge geen tijd ?

WERKMAN : In een rapke, want ge moet weten dat de baas er niet veel meer kan achter winnen, doordat het de goedkoopste uit de eindejaarsreeksen was, is de vette winst er al af. Anders als we 'n nieuwe salon naar huis brengen mogen we ons gerust een half uurke bezig houden. Maar allé, in een rapke dan, 't zal ergens deugd doen.

IDA : Ewel, ik geloof dat het nu toch niet past. 'n Andere keer misschien. Want ik zou niet graag hebben dat uw baas mij belt om te reclameren dat ge te lang weg zijt.
(opent deur en kijkt hem werkelijk buiten, doet deur met klap dicht)

Verdomde boer, 'n mens beledigen in zijn eigen huis.

(François direct op nadat Ida de deur dichtsloeg)

FRANCOIS : Scheelt er iets met uw nieuwe salon misschien, Ida ?
(giet glas nog eens vol)

Of hebben ze u een verkeerde gebracht misschien ?

IDA : Ah, François, mijn broer, hoe is 't met u ? Wel een tijdje geleden dat we u nog gezien hebben nietwaar ?

FRANCOIS : Ja, ge kunt moeilijk komen als ze u niet vragen nietwaar.

IDA : Ge zijt wel gekomen zulle. Ja, en we zouden best dat geval van vroeger vergeten zéker ?

FRANCOIS : We zouden dat kunnen, hé, na tien jaar gaat dat al wat beter.

IDA : 'k Ben eigenlijk blij dat ge peetje wilt zijn. En maak het u maar gemakkelijk. Ge blijft toch wel een weekje logeren zeker ?

FRANCOIS : Ge moet nu ook niet gaan overdrijven voor de eerste keer hé Ida .

En, 'k zie dat ge u 'n andere salon gekocht hebt, 't is toch niet omdat ik een paar dagen kom logeren zeker ? Anders, voor mij moest ge dat niet gedaan hebben zulle.

IDA : Nee ! Nee ! Allé... 't is te zeggen. Ge kunt er natuurlijk ook gebruik van maken nietwaar.

FRANCOIS : En is er iets niet pluis met de salon misschien dat die man zo plots verdwenen was ?

IDA : 'k Geloof dat er een klein beetje verf afgestampt is met te verhuizen, dat was wat hij zei, maar ze gaan er duizend frank laten afvallen en een beetje komen maken.

IDA : Ja, zo'n kostelijke salon, 65.000 fr., dat moet wel perfect zijn, nietwaar.

(bemerkt fles en neemt ze met geweld weg)

En ge hebt nu zeker al genoeg gedronken Amedee, gij met uw drinken altijd.

(bemerkt kakstoel)

En wat staat er hier ? Hebt ge weer achter de speciale vuilkar gelopen om 'n ander zijn brol op te rapen ? G' hebt er nog niet genoeg liggen in uw garage zeker. Zo'n vuil ding. Dat kind zal 'n andere kakstoel hebben, een in de stijl van Louis XIV. Kap dat maar vlug in stoofhout.

AMEDEE : 't Is uw broer François zijn cadeau voor Francine hare kleine.

IDA : (op totaal andere toon)

Aja, Ochere François. Maar jongens toch, is dat wel, en zo ne schone, nen echt antieke. Ho, ho, wat zal ze schoon zitten om te kakken. En dan nog met de hand gedraaide poten.

Allé merci zulle François, maar dat moest ge toch echt niet gedaan hebben zulle, zo ne schone. Maar ja, ge hebt altijd al zo 'n goeie smaak gehad, nietwaar.

(tegen Amedee) En gij laat dat hier zo maar in het midden van de plaats staan waar iedereen met zijn besmette vingers er kan aankomen. Ge zijt gij niet goed zeker ? Straks heeft ons kleintje nog een besmettelijke ziekte, zet dat maar rap boven. U moet ge ook altijd alles zeggen vooraleer ge iets doet.

(Amedee af met kakstoel)

Ewel 't is echt ne schone, waar zijt gij daar aangeraakt ? Op de rommelmarkt zeker ?

FRANCOIS : 't Is nog die van als wij kinderen waren, gij hebt er ook nog op gezeten. 't Is de familiale kakstoel.

(lacht met zijn eigen opmerking)

En, hoe is 't met Francine ?

IDA : Ze ligt zij daar, 't zal waarschijnlijk voor alle minuten zijn, want veel langer kan dat nu toch niet meer duren. Waar blijft die dokter nu toch ? Zoiets heeft toch wel voorrang op al de rest zeker.

FRANCOIS : Hij zal wel komen jonk Ida, ge moet u zo niet opwinden.

En hebben ze al een gedacht wat het gaat worden ? En hoe ze het gaan noemen ?

IDA : We zijn al zeker dat het een meisje gaat worden en we gaan het Idania noemen, zoals dat trouwens moet zijn nietwaar.

Maar nu moet ik nog eens naar ons Francineke. Zeg, zet u maar een beetje in de nieuwe salon, terwijl dat ge nog de kans hebt voordat de kleine er is.

(Ida af - François legt zich languit in de zetel)

FRANÇOIS : Ja, dat is nog geen slecht idee zie.

AMEDEE : (op) Hei François jongen, met uw vuile voeten in Ida hare nieuwe canapé.

FRANÇOIS : Dat geeft toch niet dat er zwarte plekken op zijn, hij is toch afwasbaar, 't is in similileer.

AMEDEE : Jaja, maar als ze het ziet, dan zal ik het weer geweest zijn. Want ik ben hier altijd het zwarte schaap van de familie. Oh, 't is te hopen dat het een manneke wordt.

(er wordt gebeld - Amedee gaat openen, de vroedvrouw staat voor de deur, ze heeft een witte schort aan met hier en daar een bloedvlek)

VROEDVROUW : Goeiendag meneer, is 't hier dat ik die kleine ter wereld moet helpen brengen ?

AMEDEE : Wablief ? Als ge nekeer duidelijker zoudt kunnen zijn.

VROEDVROUW : Ja kom, zeg maar waar ze ligt, want 'k zie dat ze hier allemaal over hun toeren zijn. Karnaval ? Daar is 't nog twee maanden te vroeg voor meneer. (wijzend naar schort van Amedee) Of zijt ge zinnens van die geboorte van die kleine 'n bal te maken ?

AMEDEE : Oh pardon juffrouwke, maar ge weet...(doet schort af)

Ge weet wel hé, jaja 't is juist. Ge hebt gelijk. (steekt schort in broekzak)

Wie moet ge hebben ? Mij toch niet ?

VROEDVROUW : Jamaar zeg, 't is toch hier dat er iemand ne kleine moet kopen ? Of heeft die dokter mij weer naar een verkeerd adres gestuurd ?

AMEDEE : Jaja, mijn dochter Francine en 't zal heel zeker een manneke zijn. Allé, 't is te zeggen, het moet een manneke zijn.

VROEDVROUW : Hopelijk heeft het dan niet al te veel van u. En waar ligt ze ?

AMEDEE : Boven madam, volg mij maar. Want 'k peins dat het voor alle minuten zal zijn, volgens dat mijn vrouw zegt.

VROEDVROUW : Blijf gij maar schoon beneden meneer, ge kunt gij daar best gemist worden. (af)

FRANCOIS : Hé, nu staat ge daar hé Dédé, als ik van u was zou ik toch nekeer meegaan, want dat wijf is voor geen haar te vertrouwen.

AMEDEE : Ja, 't ware misschien wel best. (af)

FRANCOIS : 'k Geloof dat ik eerst en vooral een dutje ga doen in haar paradijs, dat we fit zijn als de grote revolutie hier begint. (er wordt gebeld en na enige tijd komt Lydie, de oudste dochter van Amedee, binnen)

LYDIE : 't Kan niet missen dat er niet wordt opengedaan, vader ligt te slapen in de zetel.
(ze kan niet zien dat het François is, hij ligt met zijn gezicht naar de rugleuning)

't Is nochtans zijn gewoonte niet dat hij overdag slaapt, want moeder heeft liever dat hij in zijn garage zit.

(gaat naar hem toe en begint hem te kussen)

Ah paatje, hoe is 't met u ? En proficiat met uw derde grootvaderschap.

FRANCOIS : Euh, euh, peterschap om juist te zijn.

LYDIE : We zijn terug van ons reis zulle paatje, oh 'k ben toch zo blij van u weer te zien. (opnieuw kus)

En zijt ge al genezen van uw bronchitis ? En hoe stelt ons Francine het, en moeder, hoe is 't daar mee ?

IVAN : Hei, hei Lydie, wat is dat daar ? Met wie zijt gij daar bezig ?

LYDIE : (bemerkt nu ook dat het haar nonkel François is)

Oh, maar 't is vader niet, 't is nonkel François. 'k Dacht dat het vader was. Wie had er nu gepeinsd dat nonkel François in de zetel zou liggen.

FRANCOIS : Ge moet u daarvoor niet inhouden zulle, 'k heb het ook nog gaarne nekeer.

IVAN : Ja, 't zal gaan hé Lydie, we moeten voortmaken dat we daar de laatste niet aankomen.

IDA : (op) Ah Lydie, zijt ge hier ook. 'k Peinsde het, 'k zeg 'k hoor ik daar toch wel de stem van ons Lydie of ben ik zo ver mis.

- LYDIE : Ja moeder, en hoe is 't met ons Francine ? Is 't een meiske of een manneke geworden ?
- IDA : Nog een klein beetje geduld hé kindeke. Ja 't moest er eens van komen, ze is al negen en een halve maand ver, zodus. En hebt ge al 'n goeie dag gezegd aan nonkel François ?
- IVAN : Jaja, 't zal gaan met al dat boertig gedoe.
- IDA : En dat is nu Ivan zie François, die kent ge waarschijnlijk nog niet.
- FRANCOIS : Nee, en 'k zou niet weten hoe ik hem zou kennen ook, 'k ben trouwens niet uitgenodigd geweest op het trouwfeest. Niet dat het mij zo spijt, 't zal toch maar een koude schotel geweest zijn zeker ?
- IDA : Ja kijk zie, dat is mijn schuld toch niet, dat waren de ouders van Ivan die zich maar een klein trouwfeestje konden permitteren. Ja, dat zijn maar gewone werkmensen. Maar allé, gelukkig heeft Ivan al een schonere plaats weten te veroveren in de maatschappij. Hij werkt bij de stad. Een mens moet hogerop nietwaar.
- FRANCOIS : Ja, zit hij op het stadhuis ?
- IDA : Ho, ho, dat is niet goed genoeg, wat peinst ge wel, hij is ploegbaas bij de vuilkar. Jaja hij werkt hele dagen in de comfort. Met ne sjieke kamion van gemeente tot gemeente.
- FRANCOIS : Ja, niet mis, 't is alleen spijtig dat er een reukje aan die comfort is waar hij mee rondrijdt, nietwaar Ivan.
- IVAN : Waarvoor we komen : we zijn hier met de kleintjes. (geeft haar de kinderwagen) En we hebben weinig tijd.
- IDA : Jamaar Lydie, nu kan dat toch niet hé, nu heb ik absoluut geen tijd zulle. 'k Moet direkt weer naar ons Francientje. Doe ze nu eens naar Ivan zijnen thuis, die mensen zijn toch gepensioneerd.
- IVAN : Dat zal nu helaas niet gaan, want mama en papa zijn samen naar zee met zijn twee.
- IDA : Wel euh... geef ze maar aan nonkel François dan. Want ik moet terug naar boven. (af en terug op) Want 't zal voor alle minuten zijn en dat mag ik zeker niet missen. (af)
- LYDIE : Maar moeder toch, wat zijn dat voor manieren. Mogen ze een beetje bij u staan nonkel François ? Want ons moeder is blijkbaar een beetje over haar toeren.

LYDIE : Ivan, haal eens de pampers uit de auto.

(Ivan af)

FRANCOIS : Ja, maar eigenlijk heb ik daar niet al te veel verstand van zulle Lydie. Met koeien en zwijnen daar kan ik mee omgaan, maar met kleine kinderen.

LYDIE : Maar ge zijt gij nogal gemakkelijk van aanpak. Luister, als ze schreien moet ge ze maar hun tutje geven. En als ze een plaske gedaan hebben een vers doekske aandoen. Ondertussen zal dat hier wel afgelopen zijn en zal moeder ze wel eten geven.

FRANCOIS : Allé ja, we zullen het dan maar doen hé ! En zijn het braafkes ?

LYDIE : 't Zijn twee héél braafkes, ze schreien bijna nooit.

(Ivan op met drie dozen pampers)

FRANCOIS : Maar plassen doen ze des te meer zeker, drie dozen pampers gedomme.

LYDIE : Ja, we weten nog niet hoelang we weg zullen zijn, want het is een vriend van Ivan die trouwt in Brussel en het kan gebeuren dat we daar blijven slapen bij vrienden vannacht.

Allé, en ge gaat er zorg voor dragen hé nonkel ! Want we zouden ze graag terug hebben zoals we ze hier gebracht hebben.

FRANCOIS : Ge kunt er op rekenen.

LYDIE : Allé, en bedankt op voorhand hé.

(kus en beiden af)

FRANCOIS : François jongen, met wat zit ge nu opgescheept. En dat allemaal op uw oude dagen. 'n Mens kan toch nooit voorspellen wat er hem nog allemaal te wachten staat.

(neemt fles en zet zich aan de kinderwagen te drinken, de kinderen beginnen te huilen)

Nee hé, nee hé, spaar mij alstenblijft daarvan hé. (wenen verder)

Zeker hun tutje verloren. Ah mijn kleine bollekes, en wat scheelt eraan, laat nonkel François nekeer kijken. Hier zie, jullie tutje. Tuut tuut tuut tuut. Voilà.

(zet zich neer - baby's huilen opnieuw)

Jamaar, jamaar, wat scheelt er nu weeral ?

(kijkt in de kinderwagen)

Hei, gij daar, ge moet weten, met mijn voeten gaat ge niet spelen hé, daarvoor zult ge meer moeten zijn dan de zoon van een vuilkarkerelke.